

Šu 645 obč. zák. Jinak ovšem při majetku zpupném, jímž je dle lustra nemovitost vložky čís. 93. Kdyby byl Dr. Leopold T. posud jen držitelem svěřenským, učinil prvý soud chybu, když zbytek ceny přikázal jemu osobně, neboť, nenáleží-li svěřenská nemovitost držiteli, jenž má jen užívání, nenáleží mu ani cena přejímací, z které by mu příslušely jen úroky. Ale při svěřenském majetku sluší nyní přihlížeti k zákonu ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n., jímž svazek svěřenský zrušen, ale není patrné, komu připadl majetek ten v tomto případě, ježto dle zákona může býti účinek jeho velmi různý. Vzhledem k tomu, že daň z výdělků a příjmu nemohla asi býti předepsána »svěřenství«, jak přihláška praví, nýbrž určité osobě, a dále, že dávka z majetku předepisuje se ze všeho majetku osoby (§ 2 čís. 1 zák. čís. 309 20), k němuž připočte se i jmění svěřenské (§ 7 čís. 2 téhož zák.), z přejímací ceny však dle Šu 51 náhr. zák. možno přikázati jen daně a dávky dluhované vlastníkem (předavatelem), dlužno zjistiti, komu a z čeho předepsána byla daň z výdělků a příjmu, jakož i dávka z majetku a přírůstku z něho, což z přihlášek není vidět, zda zemřelému Janu T-ovi (není ani udáno, kdy zemřel), či JUDru Leopoldu T-ovi, neboť zřejmo jest, že na př. daň předepsaná nebožtíku Janu z allodu, jež nedědí Dr. Leopold T., nemohla by placena býti z přejímací ceny náležející tomuto, což platí též o dani výdělkové a z příjmu, předepsané nebožtíku, není-li Dr. Leopold T. jeho dědicem, a dále kdo jest správně předavatelem, t. j. bývalým vlastníkem převzatých nemovitostí, o něž jde, zda vskutku Dr. Leopold T., zejména pokud jde o svěřenský majetek, neboť z udání dohody, že je přihlášeným dědicem pozůstalosti Jana T-a, to neplyne. Kdo je předavatelem (vlastníkem), je rozhodno vždy osobně, neboť k jednání jako účastník musí býti obeslán právě on (§ 47 (3) náhr. zák.), a věcně potud, pokud daně a dávky nejsou reální a nejsou jeho dluhem.

Čís. 5289.

Nejde o zahájenou rozepři, požadována-li v pozdější žalobě náhrada škody proto, že žalovaným prý byl zaviněn exekuční prodej předmětu, o jehož vrácení bylo v dřívějším sporu žalováno z důvodu vlastnického práva žalobcova.

(Rozh. ze dne 22. září 1925, R I 781/25.)

Ve sporu dříve zahájeném domáhal se žalobce na žalovaném vrácení automobilu, kdežto ve sporu pozdějším, o nějž tu jde, žaloval o náhradu škody 90.000 Kč, jež prý mu vzešla tím, že automobil byl vinou žalovaného prodán v exekuční dražbě. Námitce zahájené rozepře soud prvního stádia vyhověl a žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku zahájené rozepře.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekurent brojí proti napadenému usnesení proto, že rekursní soud, seznav, že v dřívějším sporu jest žalováno o vrácení automobilu z dů-

vodu vlastnictví žalobkyně k němu, v nynějším sporu že domáháno se náhrady škody z důvodu zaviněného prý žalovanou stranou exekučního prodeje automobilu, že tedy v obou sporech jde o různé nároky z různých právních důvodů, zamítl, změniv usnesení prvního soudu, rekurentovu námitku zahájené rozepře. Rekurent míní, že, i když ve sporech jde o různé nároky z různých právních důvodů, čemuž neodporuje, jedná se přes to o tutéž spornou věc a jeho námitka zahájené rozepře že jest tudíž opodstatněna, ježto skutkový základ jest v obou sporech týž a mimo to v nynějším sporu žádáno jest vlastně jen interese, místo původně žádaného plnění, pročež že nejedná se o jinou žalobu, neboť podle §u 235 c. ř. s. žádáno-li místo původního předmětu interese, není to změnou žaloby. Stanovisko rekurentovo není správné. Především neprávem tvrdí totožnost skutkového základu ve sporech. Skutkové podstaty se v obou sporech liší, neboť v dřívějším sporu tvořilo základ sporu a žalující strana tvrdila své vlastnictví k automobilu a jeho odnětí, pokud se týče zadržování automobilu z vlastnické sféry žalobkyně, v nynějším sporu uvádí jako podklad žalobního nároku mimo to exekuční prodej automobilu a jeho zavinění žalovanou stranou. Ostatně, i kdyby skutkový základ v obou sporech byl týž, nejde o tutéž spornou věc, jakmile tu jest, což i při témže skutkovém základu možno, jiný nárok, totiž žádán-li jiný předmět. Ustanovení §u 235 c. ř. s. dovolává se rekurent na opodstatnění námitky zahájené rozepře nepřipadně. Již proto, že podle tohoto ustanovení nepokládá se za změnu žaloby, když beze změny žalobního důvodu žádá se místo původního předmětu interese. Zde však žalobní důvod jest jiný. Mimo to ustanovení §u 235 c. ř. s. není na závadu, by interese nebylo uplatňováno zvláštní žalobou a protože jde pak o jiný předmět, tedy jiný žalobní nárok (§ 233 c. ř. s.) není v takovém případě námitka zahájení rozepře opodstatněna.

Čís. 5290.

Ředitelství státního dluhu jest oprávněno ku stížnosti v řízení o umoření státních dlužních úpisů a nepotřebuje za tím účelem přispění finanční prokuratury.

(Rozh. ze dne 22. září 1925, R I 787 25.)

Rekursní soud odmítl stížnost Ředitelství státního dluhu v Praze do usnesení prvního soudu v řízení o umoření státních dluhopisu. **D u v o d y:** Ředitelství státního dluhu v Praze opírá svou stížnost o předpis §u 7 čís. 11 vlád. nař. ze dne 23. března 1921, čís. 109 sb. z. a n. Podle tohoto předpisu však náleží Ředitelství státního dluhu v příčině umoření státních dluhopisu a kuponu dávatí příslušnému soudu vyžádané zprávy a ústřední státní pokladně poukazy k výkonu umoření; míti v patrnosti nesprávné nebo vadné vyhlášky umořovací; dbáti toho, by nepřislušné nebo nesprávné vyhlášky nebo nálezy umořovací nevěšly v moc práva, a za tím účelem vésti se soudem potřebnou korespondenci a neměla-li by úspěchu, podati zprávu ministerstvu financí